

PvdA moet zich ontdoen van GroenLinks en SP

Posted on 12 december 2020 by Paul Verburgt

Lodewijk Asscher wil alleen in een volgend kabinet als naast de PvdA ook een andere progressieve partij mag meedoen. Hij zei dat bij de presentatie van het verkiezingsprogramma van zijn partij in november dit jaar. De media reageerden nauwelijks, wat begrijpelijk is. Het leek ook eerder een hulpvraag dan een vuist op tafel.

Bovendien zwegen de begunstigde zusterpartijen GroenLinks en SP in alle toonaarden. Niets nieuws onder de zon: ze zijn elkaars concurrenten in een steeds kleiner wordend links kamp. Liever groeit de een ten koste van de ander dan dat ze zelfs maar een mini-volksfrontje overwegen.

VVD oppermachtig

Heeft de PvdA kansen op regeringsdeelname? Het is nog wat vroeg voor de vierjaarlijkse formatiebingo, maar er tekent zich al wel enig perspectief af.

De VVD komt in maart volgend jaar oppermachtig uit de verkiezingen. De partij wordt nu ingeschat op 36 zetels, maar met het wegvallen van Forum voor Democratie, de voortgezette uitsluiting van de PVV en de implosie van 50Plus zouden daar zo maar een zetel of 9 à 10 bij kunnen komen.

En laat het maar aan Mark Rutte, de beste *campaigner ever*, over om garen te spinnen bij – ik noem 's wat – een internationaal incidentje of een setje spectaculaire coronaversoepelingen.

Een vijfpartijkabinet wil niemand en een minderheidskabinet hoort niet tot onze traditie, dus Rutte moet nog twee à drie partijen rekruteren die hem aan een prettige meerderheid in de Tweede en Eerste Kamer helpen. Het leven is niet moeilijk als je de macht hebt.

Brekebeen

In volgorde van voorkeur kom je als eerste bij het CDA. Wil Rutte niet volledig in links vaarwater terecht komen, dan moet het CDA in het kabinet. Maar ach ach, wat een puinhoop is het daar. De lijsttrekkersverkiezing is net als indertijd bij de PvdA volkomen uit de hand gelopen. Geklungel bij de kandidaatstelling (de door god gezonden Hoekstra wilde niet), ongeregelheden bij de verkiezingen, controverses tot in het kabinet en een *running mate* die dat vooral niet wil zijn.

Enter: Hugo de Jonge, minister brekebeen en gemankeerd partijleider. De peilingen zijn desastreus en de verwachtingen nog erger. De partijtop, bekend om haar hardhandige gedrag in momenten van nood, zal vroeg of laat orde op zaken stellen, op straffe van een 'verantwoordelijkheidsvakantie' (*dixit* Rutte over de beslissing van Buma om na de dramatische verkiezingsnederlaag in 2013 de oppositie in te gaan).

Zodra de boel aan kant is, is de kans groot dat het CDA herrijst en weer een serieuze coalitiegegadigde is.

'Jettentje'

Dat ligt heel anders met D66, zo lijkt het. In coalitiekringen heeft men inmiddels echt een hekel aan deze partij. Dat ligt nog niet eens aan de improductiviteit en zwakte van de meeste bewindslieden, al zou dat reden genoeg zijn om nooit meer

met deze partij in zee te willen gaan.

Fractieleider Rob Jetten heeft er een handje van om onderhandelingsresultaten in de boezem van de coalitie voortijdig naar buiten te brengen en als succes van zijn partij te presenteren. Een 'Jettentje' wordt dat wel genoemd, synoniem voor oncollegiaal gedrag.

Dol op zichzelf

Sinds enige tijd komt daar het belerende en majesteitlijke optreden van de nieuwe partijleider Sigrid Kaag bij.

Mevrouw is dol op zichzelf. Ik heb, zodat niemand me vooringenomenheid kan verwijten, nog eens al haar twitterberichten van de afgelopen jaren doorgenomen. Ik denk dat de plakboeken van de voormalige koningin Beatrix er bescheidener uitzien. Een onafgebroken stroom foto's van Kaag met belangrijke wereldleiders dan wel verworpenen der aarde, voorzien van holle, paternalistische teksten als 'Bedrijven, pak uw kansen' en '*Had a good conversation with ..*'.

Haar VVD-collega's op Buitenlandse Zaken keek ze met de nek aan. Kritiek, bijvoorbeeld op haar ruimhartige steun aan haar oude werkgever UNWRA en op haar serviele en gehoofddoekte optreden bij de religieuze dictator van Iran, werd door haar afgedaan als een blijk van onze kleinsteedse mentaliteit.

Hooghartig

De wereld is haar speelveld. Met Nederland heeft ze niets. Ze wil ook helemaal geen leider van een kleine, zelfs slinkende partij zijn. Desgevraagd kan ze nauwelijks iets melden uit het verkiezingsprogramma van D66. Ze wil premier van Nederland worden. En dus liet ze zich alvast fotograferen voor het Torentje en ziet ze – heel visionair – door haar oogbaren de contouren van een nieuw Nederland.

Ons land heeft na tien jaar nieuw leiderschap nodig, zegt ze overal. Dat haar partij in die periode vier jaar in de regering zat en vier jaar lang de motor was achter de constructieve oppositie die Rutte II in het zadel hield, laat ze onbesproken.

Het typeert haar hooghartigheid dat ze niet aanvoelt dat dit gedrag tegen het zere been van met name de VVD is. Het zou me niets verbazen dat Rutte deze nare collega en nare partij laat vallen zodra het maar even mogelijk is.

‘Zolderkamercommunisten’

Daarmee komen we bij de PvdA. Die heeft alleen maar te zorgen voor een net verkiezingsresultaat, bij voorkeur beter dan dat van D66. En laat Asscher die rare voorwaarde dat ie altijd zijn progressieve neefje of nichtje mag meenemen, inslikken. Draai het om, zou ik zeggen en zorg dat je de zwevende kiezers bij de SP en GroenLinks naar je toe haalt.

Kansen genoeg.

Bij de SP hebben nog steeds gestaalde marxisten, (voormalige) maoïsten en ‘zolderkamercommunisten’ het voor het zeggen. Ze houden van Marx en steunen de tiran van Venezuela en de mannen van Hamas. Hun chronische weerzin tegen regeringsverantwoordelijkheid past daar bij.

Asscher moet zich richten op het normale, sympathieke deel van de achterban van de SP: de werkers in de zorg, de politie en andere overheidsdiensten. Die willen dingen die de PvdA van weleer ook wilde. Biefstuksocialisme en niet de wereldrevolutie.

Kapitalistische hobby's

En dan GroenLinks.

Jesse Klaver is uitgedoofd, de glans is eraf. Even was hij de kruising tussen Obama en Trudeau (dacht hij), maar dat is voorbij.

De door hem met veel aplomb aangekondigde ‘brede maatschappelijke beweging’ is er nooit gekomen. Dat is ook niet zo vreemd want GroenLinks is er voor studenten en heersende standen in een aantal grote steden. Die houden meer van zichzelf dan van ‘de massa’s’. Je ziet dat ook terug bij de partijtop waar men zich nog wel eens vergist door bijbanen niet te melden, huisjes te verhuren en meer van dat soort kapitalistische hobby's te beoefenen.

Orthodoxe islam

Steeds meer komt GroenLinks in sektarische, *woke* sferen te verkeren. Het kan niet verbazen voor wie de historie van de partij kent (communistisch, trotskistisch,

pacifistisch en radicaal-evangelisch). En vergeet ook de affiniteiten van haar bonzen niet (Pol Pot, RaRa, Milieu-Offensief, Antifa, Extinction Rebellion, KOZP, Black Lives Matter en niet te vergeten 'ongedocumenteerden').

Kort geleden werd een representante van de orthodoxe islam op de kandidatenlijst voor de Tweede Kamer geplaatst. Dan denk je niet direct aan een vurig pleitbezorgster van andersdenkenden, homo's, joden, zwarten, vrijheid van meningsuiting, spot en satire en democratie. Maar Klaver verdedigde haar door de vragenstellers te bestempelen als racisten. Verketteren, communistischer kan het niet.

In de kantlijn

De betrokkene zweeg lange tijd, ontkende vervolgens elke band met de Moslimbroederschap die haar eigen vader in ons land had geïntroduceerd, en verklaarde plechtig te strijden voor 'radicale gelijkwaardigheid' van alle mensen. Forum voor Democratie is om minder ontploft.

Illustratief voor de marginalisering van GroenLinks was de steun die de kandidate van een honderdtal organisaties kreeg. Ik heb – net als met de tweets van Kaag – de moeite genomen ze allemaal eens nader te onderzoeken. Tja... Als je even over clubs heen kijkt die Oost-Timor en West-Papua willen bevrijden of in een *cis men free* omgeving gezellig willen seksen, resteert een baaierd aan actiegroepen in de kantlijn van de samenleving, met – voor zover te achterhalen – vooral 'witte' hoogopgeleide leden.

Trots

Opmerkelijk is ook dat twee FNV-bonden hun bijval betuigen: je vraagt je af wie hun handtekening hebben gezet in die amorfe structuur. Dat zal geen breed gedragen besluit zijn geweest.

Nog opmerkelijker is de support van drie andere politieke partijen, Denk, NIDA en Bij1. Het zal geen altruïsme zijn geweest; deze clubs zijn er altijd als de kippen bij als er ergens olie op het segregatievuur kan worden gegooid.

En goh, wat was Jesse Klaver trots op deze bijval.

Kortom, Asscher hoeft niet veel meer te doen dan de PvdA als het 'redelijk

alternatief' voor deze verworden partij te presenteren. Dan komt het toch nog goed.
En zo nodig ruimt Rutte nog een plekje in voor de ChristenUnie.